

Pinsedag 2016 (290 – 302 – 291/561/321 (sammensat – sangblad 8 v.) – 240 – 217)

Glædelig pinse – Og tillykke til kirken – for det er dens fødselsdag i dag. Det er jo så også et tillykke til os alle. For som bekendt er kirken gjort af levende stene.

Men at der er en kirke at fejre - skyldes kun de begiveheder, der ligger forud for pinesen!

Uden Jesu død på korset – uden den tomme grav og uden Kristi Himmelfart – ja så var der ingen kirke – da ville slagtoffer og lovens torden fra oven stadig råde og regere.

Og kirken har kun én stemme – nemlig evangeliet om Jesus Kristus.

Pinsen er således fejringen af – at alt er fuldbragt – Menneskesønnen - Guds levende Ord er atter vent tilbage til hvorfra den kom – og Ånden fra det høje er givet os.

Et kærlighedens og nådens Ord til den genstridige menneskehed. Et lys ind i verdens skumle nattemørke – fra Gud.

Et glædeligt budskab – i hvilket enhver fortabt sjæl kan finde trøst og glæde – eller er det nu sandt?

Det får mig til at tænke på Ludvig Holbergs skuespil om den lærde bondesøn Rasmus Bjerg der kommer hjem til sin landsby - og den fædrene gård - efter at have gået på latinskole – og derfor nu har ændret sit navn til latin: Erasmus Montanus.

Jo han var skam blevet en farlig klog karl – og kunne nu hører at landsbyens Per Degn ikke kunne latin – men i virkeligheden talte sort snak.

At Erasmus deri havde ret – kunne de andre i byen jo ikke hører – for de kunne jo heller ikke latin.

Han havde også læst filosofi – og af Aristoteles lært at drage en konklusion ud fra to forskellige præmisser. Og med den kunden skræmte han sin stakkels gamle mor:

En sten kan ikke flyve. Morlille kan ikke flyve.

Ergo er morlille en sten.

Hans stakkels mor blev så ganske fortvivlet over at hun var en sten – indtil den lærde søn forsatte:

En sten kan ikke tale. Morlille kan tale

Ergo er morlille ikke en sten.

Og da kunne Morlille ånde lettet op. Men ak den gode Erasmus opnåede kun at skabe uro og opstandelse i sin hjemstavn – med sin selvhævd og bedreviden fremturen.

Og til sidst måtte han endda fravige at jorden er rund – hvilket han jo havde ret i – for så at måtte erklære at den er flad som en pandekage.

Det var ikke meget – for ikke at sige intet - han havde opnået med sin ny vundne viden.

Moralen er, at en sand videnskabsmand aldrig vil bruge sin akademiske viden – som en genvej til at hævde sig selv – men derimod til at tjene sit medmenneske. Gøre nytte i al ydmyghed.

Hvorfor kom jeg nu til at tænke på dette Holbergstykke i forbindelse med kirkens fødselsdag? Jo såmænd fordi at det glade budskab har nået ud til jordens fjerne egne – men på sin vej ikke altid vækker begejstring.

En forening der kalder sig Ateistisk selskab har i længere tid forsøgt at få folk til at melde sig ud af Folkekirken. Og få stat og kirke skilt.

De betragter kristne som nogle enfoldige landsbytosser der i deres naivitet tror at der findes en Gud.

Og sådan stiller de det store og afgørende spørgsmål til menneskeheden: Kan du bevise at Gud eksisterer? – For kun at møde modspørgsmålet: Kan du bevise at Gud ikke eksisterer?

Da er vi lige langt. Og ude på filosofiens overdrev - lige som den gode Erasmus var det over for sin mor og hans landsby.

På Ateisternes hjemmeside påstår de - at Folkekirke gør sig til talsmand for synspunkter, som er ude af takt med nutidens videnskabelige lærdom.

Det er da noget af en påstand. Og vel har vi har en rummelig Folkekirke – og kødet er skrøbeligt – men Guds Ord er uforanderligt. Og det er dét sagen gælder.

Ateistisk selskabs fremmeste argumenter for at man skal opgive troen - er at betvivle at Jesus var den som kirken forkynder han er. Ja betvivle at han nogensinde har eksisteret. Et postulat slynget lige ud i luften.

Her må man henvise dem til den righoldig videnskabelige litteratur – der beskæftiger sig med dette spørgsmål. Og det - uden at kunne komme med et entydigt svar.

Et af ateisternes eksempler på kirkens uoverensstemmelse med naturvidenskaben - er det evigt gentagne argument om - at kirken tvang Galilei til at fravige at solen var centrum i vort planetsystem og ikke jorden.

Nu er kirken aldrig klogere end samtiden til en hver tid – klogere end den på bjerget herskende viden – herskende antagelse.

Og det var datidens førende astronomer der først påstod at Galilei var en kætter – idet de fastholdt at jorden var centrum - og dermed fulgte kirken trop.

Lad mig i den forbindelse tilføje: at det er en katolsk præst og astronom der for næsten 100 år siden fremsatte teorien om universets opståen ved et Big Bang.

Og den teori blev han da ikke bandlyst for – tværtimod hædrede paven ham siden hen for hans videnskabelige resultater og teorier.

Der er intet i kirkens forkyndelse der taler imod videnskaben. Andet end forkyndelsen af - at et menneske opstod fra de døde på tredje dagen. Og at han er lyslevende tilsted iblandt os.

Det kan godt få det rationelt tænkende menneske til at ryste på hovedet og udbryde: Det da er stik imod al videnskabelig erkendelse. Og det er da rigtignok.

Men når vi hører de Ord - da må vi flytte os væk fra det målbare – det der kan erkendes - og bevæge os over i troens verden. Den verden som ateisten ikke vil anerkende findes.

Og troen siger os – at denne menneskesøn var Guds enbårne søn. Ja at han var Gud selv. Og troen er ikke en videnskab – men derimod en tro på - at evangeliet om Kristus er et Ord fra Gud.

Et Ord til forkastelse eller antagelse. Et Ord som er ganske ubeskyttet over for al rationel tankegang.

Et skabende Ord der kan få muld til blomstre hvor det lyder. Et ord til fortabelsens æt. En Guds gave givet os på korset – og besejlet påske morgen. En gave intet mørke kan skjule. En gave intet ondt – ingen død - kan tage fra os.

Et evigt budskab til det fortabte menneske til alle tider – om at der er en anden verden – at der er et Guds rige.

Derfor skal der lyde: Lov og tak og evig ære, være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.